

det fra den regering, stadig væk er en af parterne i konflikten. Burde man så ikke holde et møde med dem, i og med at man vil snakke med alle parter?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg tror ikke, der er nogen, der ved, hvor meget Sakajev og hans folk dækker i Tjetjenien i dag. Det ved hr. Rune Lund jo heller ikke. Der har været valg derovre siden 1997 – dem har man så ikke være tilfredse med, men det har der jo været – og 1997-regeringen eksisterer altså ikke, og vi anerkender ikke en regering fra et område, der ikke har nogen regering, og som altså er en del af Den Russiske Føderation.

Vi anerkender, at man får frie og fair valg; det er det, det drejer sig om. Jeg skal ikke deltage i specielle møder. Jeg arbejder igennem Europarådet og EU og holder ikke specielle møder med folk, der påstår at repræsentere nogle, vi ikke ved om de repræsenterer eller ej. Det ved vi jo rent faktisk ikke.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til udenrigsministeren, og så er det hr. Holger K. Nielsen som ordfører i anden runde.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg tror, det var hr. Jan Petersen, der på et tidspunkt sagde, at hvis man spurgte befolkningen uden for det her hus, om de kendte noget til Tjetjenienkonflikten, ville de fleste sige, at den kendte de ikke noget til. Og det er rigtigt nok, og det er jo et meget godt eksempel på, at det her er en glemte krig. Og det er formentlig også derfor, at man oplever det tonefald, som man har oplevet her i Folketingssalen i dag. For det er dog lidt underligt, at ingen har ræsonneret over de forskelle i standard, der er, når Vesten reagerer på forskellige konflikter.

Antallet af dræbte og fordrevne og undertrykte i Tjetjenien er fuldt på højde med, hvad Saddam Hussein præsterede i Irak. Formentlig er det mere. Det er fuldt på højde og formentlig værre.

Kl. 16.25

Om Irakkrigen blev man ved med at hævde, at fordi man skulle have en forbryderisk diktator sat på porten, gik man i krig. I forbindelse med Tjetjenienkonflikten gør man ikke noget som helst. Servilitet i forholdet til Putin er svaret på det. Og det er dog alligevel lidt karakteristisk.

Og når man så hører ministeren og hans arrogance, må jeg sige, at den i den grad emmer af dårlig samvittighed. Det er også et interessant eksempel på, hvad det gør ved folk, når de får høje poster. Da han var i opposition, var han en af de mest aktive i kampen for tjetjenernes rettigheder. Der var ikke grænser for, hvad han dengang ville gøre for at hjælpe tjetjenerne og for at presse russerne. Nu anerkender han hele den magtlogik, som også Putin baserer sit regime på, helt uden forbehold, helt uden diskussion, helt uden spørgsmål. Det er meget interessant, og i hvert fald må man tage det som udtryk for, at en mand siger én ting, når han er i opposition, når han så bliver minister, vender han 180 grader, og det er det, vi har set med den danske udenrigsminister. Det må så blive hans problem, når han skal se sig selv i spejlet. Det skal jeg ikke gå mere ind på her.

Jeg må lige sige som en korrektion, at jeg faktisk er enig med hr. Lars Barfoed i og bestemt synes, at demokratiet havde det værre før 1989, end det her det nu i Rusland. Men det er jo ikke et argument for noget som helst. Det, der er problemet i Rusland nu, er, at man er på vej tilbage til det niveau, som man havde før 1989. Det er problemet, og det må da give anledning til visse overvejelser også i den danske regering.

Og det er det, jeg ikke helt forstår, når man tilsyneladende stadig væk ikke vil være med til at give økonomisk støtte til menneskerettighedsorganisationer og til demokratiske bevægelser i Rusland, men gør det i Hviderusland, hvor man siger, at Lukasjenko er en af de sidste diktatorer i Europa, og derfor er det vigtigt, at vi støtter demokratiske bevægelser i Hviderusland, så de ligesom bliver i stand til at sætte sig op imod Lukasjenko. Jeg er fuldstændig enig, det er en rigtig politik.

Men hvorfor kan man ikke gøre det samme over for Rusland? Er der ikke også behov for at støtte de demokratiske bevægelser, som Putin konsekvent undertrykker i Rusland i øjeblikket gennem sine nye antiterrorlove, gennem sin lovgivning mod ngo'er, gennem sin stramning af magten i forhold til pressen i Rusland? Der er lige så stort behov for, at vi går ind og støtter demokratiske bevægelser i Rusland, som der er det i Hviderusland.

Jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke kunne give anledning til nogen overvejelser omkring Ruslandspolitikken, at man støtter den demokratiske bevægelse?